

77/504/EEG ⁽³⁾ en 90/425/EEG ⁽⁴⁾, en/of door die maatregelen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens het voorlaatste artikel van die richtlijnen en de artikelen 5 en 189 EEG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen.

2. de Franse Republiek te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten zijn dezelfde als die in zaak C-76/94 ⁽⁵⁾, de omzettingstermijnen zijn verstrekken sedert 1 januari 1992.

⁽¹⁾ PB nr. L 224 van 18. 8. 1990, blz. 42.

⁽²⁾ PB nr. L 85 van 5. 4. 1991, blz. 37.

⁽³⁾ PB nr. L 206 van 12. 8. 1977, blz. 8.

⁽⁴⁾ PB nr. L 224 van 18. 8. 1990, blz. 29.

⁽⁵⁾ Zie bladzijde 10 van dit Publikatieblad.

Beroep, op 28 februari 1994 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek

(Zaak C-78/94)

(94/C 120/21)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 28 februari 1994 beroep tegen Franse Republiek ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur G. Rozet als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Franse Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking te doen treden die nodig zijn voor het volgen van
 - Richtlijn 89/662/EEG van de Raad van 11 december 1989 inzake veterinaire controles in het intracommunautaire handelsverkeer in het vooruitzicht van de totstandbrenging van de interne markt ⁽¹⁾,
 - Richtlijn 90/425/EEG van de Raad van 26 juni 1990 inzake veterinaire en zoötechnische controles in het intracommunautaire handelsverkeer in bepaalde levende dieren en producten in het vooruitzicht van de totstandbrenging van de interne markt ⁽²⁾,
 - Richtlijn 90/675/EEG van de Raad van 10 december 1990 tot vaststelling van de beginselen voor de organisatie van de veterinaire controles voor producten uit derde landen die in de Gemeenschap worden binnengebracht ⁽³⁾,
 - Richtlijn 91/496/EEG van de Raad van 15 juli 1991 tot vaststelling van de beginselen voor de organisatie van de veterinaire controles voor dieren uit derde landen die in de Gemeenschap worden binnengebracht en tot wijziging van de Richtlijnen 89/662/EEG, 90/425/EEG en 90/675/EEG ⁽⁴⁾,
 - Richtlijn 91/685/EEG van de Raad van 11 december 1991 tot wijziging van Richtlijn 80/217/EEG tot vaststelling van gemeenschappelijke maatregelen ter bestrijding van klassieke varkenspest ⁽⁵⁾,

— Richtlijn 91/687/EEG van de Raad van 11 december 1991 tot wijziging van de Richtlijnen 64/432/EEG, 72/641/EEG en 80/215/EEG ten aanzien van bepaalde maatregelen in verband met varkenspest ⁽⁶⁾, en

— Richtlijn 91/688/EEG van de Raad van 11 december 1991 tot wijziging van Richtlijn 72/462/EEG inzake gezondheidsvraagstukken en veterinaire rechtelijke vraagstukken bij de invoer van runderen, varkens, schapen en geiten, van vers vlees of van vleesprodukten uit derde landen ⁽⁷⁾,

en/of door die maatregelen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens het voorlaatste artikel van die richtlijnen en de artikelen 5 en 189 EEG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

2. de Franse Republiek te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten zijn dezelfde als die in zaak C-76/94 ⁽⁸⁾; de in de respectieve richtlijnen gestelde omzettingstermijnen zijn verstrekken sedert data gelegen tussen 31 december 1991 en 1 juli 1992.

⁽¹⁾ PB nr. L 395 van 30. 12. 1989, blz. 13.

⁽²⁾ PB nr. L 224 van 18. 8. 1990, blz. 29.

⁽³⁾ PB nr. L 373 van 31. 12. 1990, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB nr. L 268 van 24. 9. 1991, blz. 56.

⁽⁵⁾ PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 1.

⁽⁶⁾ PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 16.

⁽⁷⁾ PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 18.

⁽⁸⁾ Zie bladzijde 10 van dit Publikatieblad.

Verzoek van het Sozialgericht Frankfurt am Main van 7 februari 1994 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen M. Pinheiro en Bundesanstalt für Arbeit

(Zaak C-81/94)

(94/C 120/22)

Het Sozialgericht Frankfurt am Main — 22e Kamer — heeft bij beschikking van 7 februari 1994, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 4 maart 1994, in het geding tussen M. Pinheiro en Bundesanstalt für Arbeit, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is het bepaalde in artikel 27, lid 1, van het Verdrag tussen de Bondsrepubliek Duitsland en de Portugese Republiek inzake sociale zekerheid van 6 november 1964, op grond waarvan een in de Bondsrepubliek Duitsland wonend Portugees onderdaan die een bijstandsuitkering voor werklozen („Arbeitslosenhilfe”) geniet, voor zijn in Portugal wonende kinderen geen recht heeft op kinderbijslag krachtens het Bundeskindergeldgesetz, in strijd met de artikelen 72—74 van Verordening (EEG) nr. 1408/71 ⁽¹⁾?
2. Is het bepaalde in artikel 27, lid 1, van genoemd Verdrag in strijd met het in artikel 3, lid 1, juncto artikel 4, lid 1,

onder h), van Verordening (EEG) nr. 1408/71 neergelegde gelijkheidsbeginsel?

3. Heeft een in de Bondsrepubliek Duitsland wonend Portugees onderdaan die een bijstandsuitkering voor werklozen geniet, dientengevolge voor zijn in Portugal wonende kinderen recht op kinderbijslag krachtens het Bundeskindergeldgesetz?

(¹) PB nr. L 149 van 5. 7. 1971, blz. 2.

Verzoek van het Oberlandesgericht Düsseldorf van 8 februari 1994 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A. Mohringer en Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs e.V.

(Zaak C-82/94)

(94/C 120/23)

Het Oberlandesgericht Düsseldorf heeft bij beschikking van 8 februari 1994, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 7 maart 1994, in het geding tussen A. Mohringer en Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs e.V., het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Is er sprake van een volgens artikel 30 EEG-Verdrag verboden „kwantitatieve invoerbeperking” of van een maatregel van gelijke werking, wanneer aan een in een Lid-Staat van de Europese Unie gevestigd apotheker en geneesmiddelenimporteur wordt verboden bij aldaar gevestigde artsen reclame te maken voor kwantitatief onbeperkte bestellingen van intra-uteriene pessaria die in die Lid-Staat niet zijn toegelaten en die de apotheker en geneesmiddelenimporteur invoert uit een andere Lid-Staat van de Europese Unie waar zij in het verkeer mogen worden gebracht, of wanneer hem de uitvoering van dergelijke bestellingen wordt verboden?

Verzoek van het Landgericht Darmstadt, 13e correctionele kamer (economische delicten), van 21 februari 1994 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen P. Leifer, R. O. Krauskopf en O. Hoilzer

(Zaak C-83/94)

(94/C 120/24)

Het Landgericht Darmstadt, 13e correctionele kamer (economische delicten), heeft bij beschikking van 21 februari 1994, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 7 maart 1994, in de strafzaak tegen P. Leifer, R. O. Krauskopf en O. Hoilzer, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. a) Moet artikel 113 EEG-Verdrag aldus worden uitgelegd, dat het mede van toepassing is op nationale regelingen die de uitvoer naar derde landen beperken van goederen die zowel voor militaire als voor

civiele doeleinden geschikt zijn (zogenoemde „dual-use”-goederen), zoals de regelingen die in hoofdstuk A, deel I, van de uitvoerlijst en in de 52. Verordnung van 14 mei 1984 (Bundesanzeiger 91/84) zijn opgenomen door invoeging van nr. 1710 in deel I, hoofdstuk C, van de uitvoerlijst, in de 56. Verordnung zur Änderung der Außenwirtschaftsverordnung (AWV) door invoeging van § 5 a AWV van 6 augustus 1984 (BGBl. 1984 I, blz. 1079) en in de 53. Verordnung zur Änderung der Ausfuhrliste door invoeging van hoofdstuk D in deel I van de uitvoerlijst (BGBl. 1984 I, blz. 1080)?

- b) Zijn bijgevolg ter zake van dergelijke uitvoerbeperkingen — behalve in geval machtiging van een individuele Lid-Staat en behoudens de in het EEG-Verdrag voorziene uitzonderingen — uitsluitend de instellingen van de Gemeenschap bevoegd?

Zo deze vragen bevestigend worden beantwoord:

2. Moeten de artikelen 223, lid 1, onder b), en 224 EEG-Verdrag, alsmede artikel 11 van Verordening (EEG) nr. 2603/69 van de Raad van 20 december 1969 houdende de totstandbrenging van een gemeenschappelijke regeling voor de uitvoer (¹), laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 3918/91 van de Raad van 19 december 1991 (²), aldus worden uitgelegd, dat zij toelaten dat een Lid-Staat bij uitzondering nationale bepalingen ter beperking van de uitvoer van „dual-use”-goederen naar derde landen vaststelt, zoals die welke in de eerste vraag zijn beschreven?
3. Moeten de artikelen 223, lid 1, onder b), en 224 EEG-Verdrag, alsmede artikel 11 van Verordening (EEG) nr. 2603/69 aldus worden uitgelegd, dat zij de Lid-Staten toelaten nationale bepalingen vast te stellen,
- a) die de volledige bewijslast inzake het civiele gebruik van „dual-use”-goederen als voorwaarde voor de afgifte van een uitvoervergunning op de aanvrager leggen, en
- b) krachtens welke de uitvoervergunning reeds kan worden geweigerd op de enkele grond dat de producten objectief geschikt zijn voor militair gebruik?
4. a) Moet artikel 1 van Verordening (EEG) nr. 2603/69 aldus worden uitgelegd, dat de in die bepaling geregelde vrijheid van uitvoer mede de vrijheid omvat om uitvoervergunningsprocedures en nationale strafsancities ingeval van overtredingen van nationale uitvoervergunningsregelingen vast te stellen?
- b) Leveren door de Lid-Staten vastgestelde strafsancities een beperking van de vrijheid van uitvoer in de zin van artikel 1 van Verordening (EEG) nr. 2603/69 op, zodat de individuele Lid-Staten niet bevoegd zijn dergelijke sancties zonder machtiging van de Gemeenschapsinstellingen vast te stellen, behoudens de uitzondering waarin artikel 11 van Verordening (EEG) nr. 2603/69 voorziet?
5. a) Moeten de artikelen 223, lid 1, onder b), en 224 EEG-Verdrag, alsmede artikel 11 van Verordening